

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

ŠTO JE PODUČAVANJE?

MOLBA ZA SESTRE

DRAGI BRATE RUSSELL:

Prije nego što uđem u ovu temu, želim se ispričati što uopće pišem.

Ovo pitanje s dojmom da ga napišem progoni me s velikom upornošću mnogo tjedana i neće biti potisnuto. Nastojao sam to zdrobiti, zaboraviti, potisnuti u zaborav, tvrdeći da me se to nipošto ne tiče: kad „Jesam li ja čuvar brata svoga?” čini mi se da mi zvoni u ušima; i dalje me prati i neće biti stranputice. Odnio sam ga Gospodinu i molio ga da vodi moje pero.

Prvo – Postoji tendencija (nesvjesna, bez sumnje) među nekima da vrlo često spominju podčinjenost žene i gospodstvo muža, uvelike proširujući te točke, ali posve propuštajući (barem kako ja čujem) da skrenu pozornost na dužnosti potonjeg, osim, doista, na njegovo gospodstvo – uvijek suzdržavajući se ukazati na zapovijed, „Muževi, ljubite svoje žene kao što je Krist ljubio Crkvu,” „davanje časti ženi kao slabijoj posudi” itd. Ova jednostrana primjena Svetog Pisma dovodi do toga da određeni tip muškaraca, nažalost nerijetko, postane mali tiranin, stalno podsjećajući ženu da ga mora poslušati, naduvavajući se da je on gospodar nad nekim, dok u potpunosti zanemaruje svoju stranu pitanja, degradirajući je, ako je poniziva, u položaj robinje. Prisilno ju je tamo prestao poštovati. Upravo takvo učenje razvija ljude određenog mentalnog kalibra (a ima ih mnogo) u karaktere kakve „Tennessee” opisuje u svom pismu u STRAŽARSKOJ KULI od 15. studenog.

Kako se ne bi moglo zaključiti da imam pritužbu duž gornje linije, molim da kažem da nemam. Moj je muž jedan od najplemenitijih kršćanskih džentlmena, koji ispunjava, čini mi se, onoliko koliko je to moguće za palo čovječanstvo, uvjete tipične glave, okrunjujući moj život najnježnijom ljubavlju, zaštitom i brigom.

Drugo. – Svi nastavnici, čak i oni ravnodušnih sposobnosti, dobro su svjesni i cijene vrijednost ispitivanja učenika (moj suprug i ja smo oboje bili u ovom poslu više od dvadeset godina, on na medicinskim fakultetima, ja u javnim školama), ali u jednostavnom razredu, koji se sastaje radi proučavanja Biblije sa SVANUĆIMA ili Tabernakulskim Sjenama, nikada se ne postavlja pitanje sestri. Radila je, može biti, cijeli tjedan, uključujući nedjelju, na poslovima koji bi užasnuli muški um – pranje, peglanje, ribanje, pečenje, krojenje odjeće, kuhanje za muža i djecu, pola tuceta potonjih, više ili manje, i tisuću i jednu drugu stvar vezanu uz kućanske poslove – bez slobodnog vremena za čitanje ili učenje, ali kad ima privilegiju

pohađati biblijski sat, ta joj je važna pomoć uskraćena. Nikada pitanje koje bi je navelo na razmišljanje, pobudilo zanimanje ili joj skrenulo misli i usmjerilo pozornost. Razmislite o tome! Nije ni čudo što se sastanak nezanimljivo razvlači, kako mi je jedan primijetio.

Pastore Russell, neću vjerovati, osim ako to ne vidim iznad vašeg vlastitog potpisa, da odobravate lišavanje članova (dijela njih) Kristova Tijela ove dragocjene pomoći za stjecanje znanja. Osobno, za mene je malo ili nimalo važno hoće li mi se ikada postaviti pitanje. Slobodnog vremena za razmišljanje, čitanje, učenje i molitvu imam, hvala Bogu, uvijek sam ga imala, ali zalažem se za one čije su ruke punije i za uključeno načelo.

Opet, kako se ne bi pomislilo da pišem kao gore jer želim istaknutost na našim sastancima ili za prikazivanje postignuća, molim da izjavim da ako mi je stalo do tih stvari, one su mi nadohvat ruke: nije ih potrebno tražiti u našem malom razredu. Nikada nisam željela više privilegija u Crkvi nego što je prikazano u Svetom pismu. Nikad nisam mislila da bi žena trebala biti biskup ili đakon; 1 Tim. 1:13 isključuje nju, također mnoge muškarce. Postoji također nešto svojstveno ili od Boga usađeno u prirodu ženstvenih žena što im takvo uzurpiranje čini odvratnim. Moj rad u Crkvi u prošlosti, za koji znam da sam imala Duha i Božji blagoslov, sastojao se od sudjelovanja na molitvenim sastancima ili evangelizacijskim sastancima („molitva i proricanje,” kako ja to vidim) i poučavanje u nedjeljnim školama.

U nadi da će pozornost biti usmjerena na gore spomenuta zla, JA sam, vaša u Kristu, M. E.

* * *

KAO ODGOVOR NA GORE NAVEDENO

Moramo priznati da ima mnogo nemuževnosti i tiranije u nekim muškarcima, i mnogo neženstvenosti i tiranije u nekim ženama – kao rezultat pada. Čak i među onima kojima je Gospodin naklonjen s uzvišenim pozivom očituju se ove neplemenite osobine; jer Bog ne poziva samo plemenite, nego zle. Nema mnogo bogatih, nema mnogo mudrih, nema mnogo plemenitih koje je Bog odabrao, već uglavnom zle stvari da bi zburnio moćne, i stvari koje su ništavne da uništi stvari koje su istaknute. (1. Korinćanima 1:26-28.) Vidimo razlog tome što plemeniti i veliki obično previše vjeruju sebi i nisu spremni moliti i prihvatiti oprost i pomoć kroz jedino ime. Stoga nas gledanje nemuževnosti i neženstvenosti ne smije

sablazniti, niti spriječiti našu ljubav prema braći – prema svima koje je Gospodin pozvao.

Ali, s druge strane, svi oni koji su prihvaćeni u Kristovu školu imaju najvećeg od svih učitelja, i trebali bi postati najplemenitiji od plemenitih u svojim osjećajima; jer je pisano: „Svi će biti poučeni od Boga.” Ove pouke Duha, usađene kroz Riječ, razvijaju u svim Izabranima milosti Duha Svetoga, naime krotkost, blagost, strpljivost, bratsku dobrotu, ljubav. Neki te plodove Duha uzgajaju brže i bujnije od drugih, ali svi ih moraju postići u srcu (i stoga, sigurno, u nekom dobrom stupnju izvana) prije nego što mogu biti prihvaćeni kao nasljednici Kraljevstva. Kao što je zapisano, svi oni moraju biti kopije dragog Božjeg Sina, svoga Otkupitelja.

Ali, kako to da među naprednijima ponekad postoje djela, kao što su spomenuta u prethodnom tekstu, koja se nekima čine tiranska? Na primjer, mimoilaženje sestara u postavljanju pitanja Berejskog studija. Predlažemo da se ovo ne mora pripisivati neplemenitom motivu sve dok se možemo sjetiti plemenitog koji bi zadovoljio uvjete. Na primjer, voditelj sastanka je možda imao na umu kao Bogom dano pravilo apostolove riječi: „Ne dopuštam da žena poučava.” I moguće je da je zaključio da bi postavljanje pitanja sestri značilo pozivanje nje da poučava, te bi stoga s njegove strane predstavljalo kršenje apostolske zabrane. Vjerojatno je to mislio dajući sestrama priliku da odgovore riječima: „Ima li još netko za predložiti odgovor?” išao je prema mjeri svoje privilegije savjesti – ostavljajući svakoj sestri na savjest da odluči i postupi u skladu s tim. Ovaj plan svakako dijeli odgovornost. Čini se da je glavna poteškoća u vezi s tim to što implicira neprikladnost sestara koje odgovaraju, prema sudu uglednije braće.

Vjerujemo da nitko od braće ne smatra da sestre nemaju dobre misli; niti da su nesposobni to izraziti; niti da ne mogu dobro poučavati vlastite sinove i kćeri. Svi moraju priznati da su žene pokazale prekrasne sposobnosti u poučavanju, rasuđivanju, upravljanju itd. I svi plemeniti muškarci, a posebno sva razvijena braća, moraju željeti „iskazati čast kome čast pripada” – i stoga moraju uvelike poštovati plemenite majke, sestre, žene i kćeri, i žene općenito, zbog njihovih mnogih plemenitih i nježnih osobina. Ovo je svakako stav piščevog srca.

Što se tiče plemenitog apostola Pavla, o njemu ne možemo razmišljati kao o ženomrzitelju ili preziratelju žena. Zasigurno njegove poslanice jasno pokazuju da je i on poštovao pravu ženu. Tko je ikad oštrije od njega izrazio poštovanje prema ženi, kada je napisao: „Kao što je Krist ljubio Crkvu i predao samoga sebe za nju, tako su i muškarci dužni ljubiti svoje žene kao svoja tijela” (Efežanima 5:25,28.) Njegov razlog za pisanje kao što je to učinio u pogledu ženske sfere

aktivnosti u Crkvi je nedvojbeno bila odanost Bogu – dužnosti. Naš je Gospodin izjavio za svoje apostole: „Što god svezete na zemlji, bit će svezano na nebu; i što god odriješite na zemlji, bit će odriješeno na nebu.” (Mat 16:19.) I zasigurno je Gospodin koristio svetog Pavla više nego bilo kojeg drugog apostola da objavi oslobađanje od Zakona i obveze i odgovornosti koje obvezuju „Novo stvorenje.”

IZVRSNIJI PUT

Nakon što smo predmetu posvetili značajnu molitvu i meditaciju, smatramo da bi se riječima: „Ne dopuštam ženi da poučava” moglo pripisati umjerenije gledište od gornjeg. To je kako slijedi:

Poučavanje također nije u nadležnosti sve braće; nego samo za one koje je posebno naznačila božanska providnost. To pokazuje nekoliko tekstova Svetog pisma. Na primjer, starješinama Crkve u Efezu sveti Pavao je rekao: „Pazite, dakle, na sebe i na sve stado nad kojim vas je Duh Sveti postavio nadglednicima [starješinama, pastirima, biskupima] da pasete [poučavate] Crkvu Božju.” (Djela 20:28.) Ponovno, obratite pozornost na apostolovu izjavu da je Bog postavio različite članove u Tijelu kako mu je drago, i da među tako postavljenima on spominje „učitelje.” (1. Korinćanima 12:18,28.) Ponovno, obratite pozornost na riječi svetog Jakova: „Ne budite mnogi učitelji, braćo.” (Jak. 3:1, Diaglott.) Opet, jedna od kvalifikacija koje je trebalo tražiti pri biranju starješina bila je da trebaju biti „sposobni poučavati.” (1. Tim. 3:2.) Opet, u vezi sa svećeničkom ili učiteljskom službom čitamo: „Nitko sebi ne prisvaja tu čast, nego onaj koga je Bog pozvao, kao što je Aron.” (Heb. 5:4.) Gospodin, govoreći kroz Crkvu svoje Tijelo (uključujući muškarce i žene, robove i slobodne – svi jedno u Kristu), izabire za starješinstvo određenu braću „sposobnu za poučavanje”; i, kao što Apostol pokazuje, postoji posebna odgovornost počivajući na njima u pogledu hranjenja Gospodnjeg stada. Opet pita: „Jesu li svi učitelji.” – 1. Korinćanima 12:29.

Sada, dakle, ne smijemo li tumačiti apostolove riječi, „Ne dopuštam ženi da poučava,” tako da znače – nikada ne dozvoljavam ženu kao starješinu u Crkvi. Ako možemo, jedna je poteškoća uklonjena; i bilo bi dobro u skladu s ovim gledištem da čitamo: „Ako žena moli ili prorokuje [javno govori] u Crkvi... neka joj glava bude pokrivena”; jer u Crkvi žena slikovito predstavlja Crkvu, a muškarac Gospodina, Glavu Crkve.

Time bi se riješila stvar na koju se žalilo u gore objavljenom pismu. Tada bi zasigurno bilo jednako ispravno postaviti berejska pitanja sestrama kao i braći; jer u ovom pogledu na stvar, nitko od onih koji odgovaraju ne bi bio učitelj niti bi se to smatralo

podučavanjem, već učenik koji recitira ono što je on ili ona naučio ili misli da je naučeno od Gospodina preko njegovih instrumenata ili učitelja.

Po mišljenju urednika ovo je vrlo zadovoljavajuće i vjeruje da će tako biti i svim čitateljima STRAŽARSKE KULE. Ako su neke od dragih sestara u prošlosti bile povrijeđene previše krutim slijedenjem Riječi, vjerujemo da će biti velikodušne i pripisati

ČIŠĆENJE HRAMA

– IVAN 2:13-22 – 26 SIJEČNJA –

Ključni tekst: „Svetost priliči kući tvojoj, Gospodine, zauvijek.” – Psalam 93:5

Svjesni smo da ima mnogo učenjaka koji vjeruju da su bila dva čišćenja Hrama od strane našeg Gospodina. Svi priznaju da se jedno čišćenje dogodilo na posljednjoj Pashi kojoj je Isus prisustvovao nekoliko dana prije svog raspeća. Ovo je dobro potvrđeno u Mateju 21:12; Marko 11:15; Luka 19:14. Naša lekcija je uzeta iz Ivanova evanđelja, a budući da je ovaj događaj grupiran s ostalima koji su se dogodili na početku Gospodinove službe, pretpostavljamo, vjerujemo bez dovoljnog autoriteta, da su postojala dva čišćenja, jedno na početku, drugo na završetku službe našega Gospodina. Priznaje se, međutim, da je Ivanovo evanđelje napisano dugo nakon ostalih, i očito s namjerom da pruži određene pojedinosti koje su ostali povjesničari previdjeli. Za naše razumijevanje Isus je započeo svoja učenja na prilično tih način, čuvajući mnoga od svojih najmoćnijih djela za kraj, među ostalima pozivanje Lazara iz groba, trijumfalni ulazak u Jeruzalem na magarcu i čišćenje Hrama. Ovaj posljednji čin ima poseban značaj kada se sjetimo da je uslijedio nakon što je naš Gospodin preuzeo dužnost Kralja – što je učinio samo pet dana prije svog raspeća, kada je jahao na magarcu u ispunjenju proročanstva, „Evo, tvoj Kralj dolazi za tebe: on je pravedan i ima spasenje, ponizan i jaše na magarcu.” (Zah 9:9.) Tako prepoznat od strane mnoštva kao Kralj Židova, naš je Gospodin primijenio kraljevski autoritet u čišćenju Hrama, i nedvojbeno je bio potkrijepljen u tom pitanju osjećajem gomile koja ga je upravo bila proglasila sinom Davidovim sa hosanama. U tim okolnostima nitko nije pokušao otpor.

Zahtjev židovskog zakona bio je da se pobožni iz nacije okupe u vrijeme Pashe kako bi proslavili blagdan Pashe u slavlju svog izbavljenja iz Egipta i poštode svojih prvorodenih prethodne noći. Josip nam kaže da je stanovništvo Jeruzalema u takvoj prilici ponekad naraslo na brojku od dva milijuna. Daleko više od polovice njih sigurno je kampiralo izvan grada, ne mogavši pronaći smještaj u njemu. Bio je običaj da se u takvim prilikama prinose žrtve, od kojih su neke predstavljale zahvalnost, neke posvećenje, a druge kajanje. Naravno, mnoštvo stranaca iz daleka rijetko je sa sobom donosilo golubice ili golubove ili janjce, itd.,

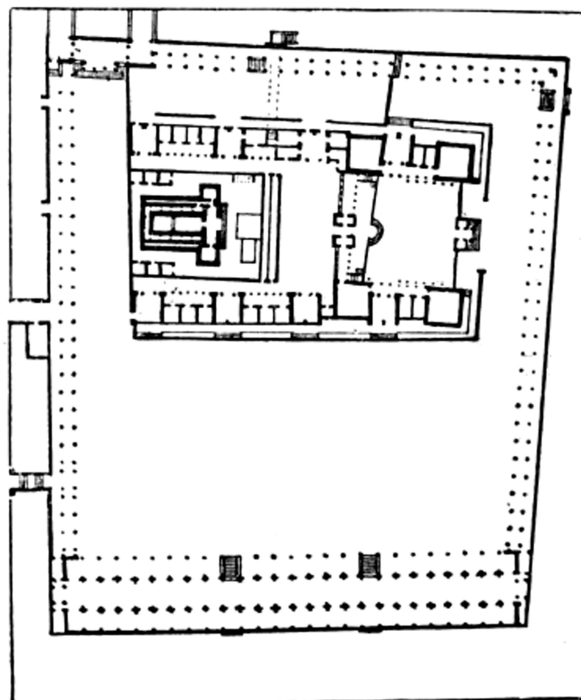
strogoću ne nedostatku ljubavi prema ženama, već većoj ljubavi prema Gospodinu i njegovoj Riječi. Tko god je bio „ispravno uvježban” strožim gledištem, vjerujemo da će primiti odgovarajući blagoslov, jer je naš Gospodin sposoban učiniti da sve stvari rade zajedno na dobro svakoga i svih njegovih vjernih.

„Tko je poučen u Riječi, neka priopći onome koji poučava sva dobra.” – Gal. 6:6.

koje su prinosili kao žrtvu. Opskrba tim životinjama za žrtvovanje u takvim je prilikama postala pravi posao. Štoviše, postojao je određeni hramski porez, koji se morao platiti u posebnoj vrsti novca koji se naziva „šekel svetišta.” Posljednji kovani novac bio je 140. g. pr. Kr., stoga su bili prilično rijetki u danima našeg Gospodina i prodavali su se skupo. Rimski novac cirkulirao je diljem Palestine u općoj trgovini, tako da kada je za Pashu došlo vrijeme za plaćanje hramskog poreza novcem hrama, nisu samo posjetitelji iz stranih zemalja trebali kupiti šekele svetišta, nego i domaći ljudi.

„UZMITE OVE STVARI ODAVDE”

Kao posljedica ovih uvjeta, područje Hrama postalo je prava kuća trgovine i mjenjačnice, a kako su se potrebe ljudi iskorištavale i naplaćivale visoke cijene, naš je Gospodin to mjesto nazvao „jazbinom lopova.” (Mat 21:13.) U zamišljanju scene ne smijemo misliti na mjenjače novca, trgovce ovcama i golubovima, itd., u Hramu pravo, nego u njegovim



PLAN HRAMA U DAN NAŠEG GOSPODINA

vanjskim dvorištima, koja su cijela bila označena Hramom ili Božjom kućom. Ta se trgovina vjerojatno odvijala u onome što je bilo poznato kao Dvorište pogana. U najsvetije predjele samog Hrama samo je svećenicima bilo dopušteno ući; u ograđeni prostor gdje se nalazio oltar levitima je također bilo dopušteno; izvan ovoga je bilo Dvorište Izraelovih muškaraca, i još dalje Dvorište žena, i iza ovog ograđenog prostora Dvorište pogana, predviđeno s namjerom da se sve nacionalnosti mogu ondje okupiti radi bogoslužja. Naš Gospodin se osvrnuo na ovu činjenicu govoreći: „Pisano je, Moja će kuća biti kuća molitve za sve narode.” (Marko 11:17.) Vjerojatno je dvorište pogana bilo malo korišteno, budući da je malo pogana postalo iskreni obraćenik na judaizam. Veličina dvorišta koje im je bilo dodijeljeno vjerojatno je bila simbolična za veće proporcionalne brojeve koji bi na kraju trebali doći u Gospodnju naklonost i postati pravi učenici i sunasljednici sa Židovima božanske naklonosti.

Tvrđi se da je svaki Židov pod Zakonom imao pravo postupiti kao što je Isus učinio kada je u pitanju istjerivanje trgovaca, ali očito niti jedan Židov to prije nije pokušao. Bič od malih užadi nije mogao nikome ozbiljno naštetiti, ali mi ne znamo da ga je naš Gospodin upotrijebio na ljude. Možda je tjerao životinje, čiji bi vlasnici krenuli za njima, a primijetiti će se da nije pustio na slobodu golubove, koji se nisu mogli tako lako izvući, nego je dopustio njihovim vlasnicima da ih odnesu. Prevratanje stolova mjenjača ne samo da bi zaustavilo njihov lihvarski mjenjački posao, već bi ih zaokupilo brigom za svoj novčić. Možemo biti sigurni iz činjenice da je naš Gospodin živio pod Zakonom i pokoravao mu se da je njegovo ponašanje ovom prilikom bilo sasvim unutar priznatih pristojnosti, iako je bilo neobično, i iako je on sam posjećivao Hram više puta kao Židov, i svjedočio je tim istim scenama, ali se nije miješao u njih. Ovo smatramo dokazom da se to dogodilo samo jednom, i to nakon što je naš Gospodin preuzeo dužnost Kralja – neposredno prije svog raspeća. Tako se ispunila izjava: „Revnost tvoje kuće izjeda me”.

ČIŠĆENJE U ANTIPU

Kada se sjetimo da je Zakon bio sjena boljih stvari koje su dolazile, da je židovski narod simbolizirao Duhovni Izrael i da je njihov Hram predočavao Evandeosku Crkvu sa svojim različitim klasama, tada počinjemo uviđati kako ovdje možemo tražiti paralelu toga djela čišćenja židovske žetve. Oni koji su upoznati s sveskom II., STUDIJE, sjetit će se da je židovsko razdoblje paralelno s evandeoskim razdobljem u vrlo mnogo pojedinosti, uključujući vrijeme i činjenicu da je završilo s razdobljem žetve, te da je naš Gospodin prilikom svog prvog dolaska bio glavni žetelac u židovskoj žetvi, kao što će on biti glavni žetelac u žetvi

Evandjelja u svom drugom dolasku. Također smo primijetili činjenicu da vremenska paralela listopada 1874. odgovara početku službe našega Gospodina u vrijeme njegova krštenja, a da travanj 1878. odgovara vremenu prihvaćanja službe kralja od strane našega Gospodina, jašući na magarcu i primajući povike mnoštva, a zatim nastavljajući s radom čišćenja Hrama. Naša misao je da je antitipsko čišćenje Hrama Gospodnjeg u tijeku od proljeća 1878.

Unutar posvećenih prostora nominalnoga današnjeg Hrama mnogi su oni koji već dugo prave trgovinu od svojih privilegija, prilika i znanja. Svi inteligentni ljudi dobro znaju da su vjerska pitanja u velikoj mjeri trgovina. Među rimokatolicima sve je moguće ograđeno kaznama, zabranama i ograničenjima, tako da su ljudi dovedeni do uvjerenja da Bogu ne mogu prikazati ništa prihvatljivo osim onako kako su to primili kroz svoje svećenstvo. Od njih se očekuje da plate svećenstvu za svako rođenje i krštenje djeteta; od njih se očekuje da plate na svakoj službi, da mogu biti sudionici blagoslova zajedničke mise; od njih se očekuje da plate za svaki blagoslovljeni naplećnjak poštropljen svetom vodom; od njih se očekuje da plate za svaku sprovodnu službu i za svaku molitvu, kao i za privilegiju da budu pokopani u svetoj zemlji. U svemu ovome imamo blizak pandan onome što je naš Gospodin nazvao jazbinom lopova, praveći trgovinu od božanskih stvari.

Što se tiče protestanata, postoje mnogi dokazi istog duha među njima, ali kako oni predstavljaju inteligentniju klasu, zahtjevi svećenstva nad njima su profinjniji. Uz nekoliko iznimaka, plaćanje krštenja, sprovoda i vjenčanja očito nije obavezno. Ovo je najmudriji način za ovu klasu obožavatelja. Niti se pokušava prikupiti novac za služenje misa za mrtve, naplatiti određena naknada od svakoga tko zauzima mjesto na službi, iako škrabica za prikupljanje redovito prolazi, i često se upućuju snažni apeli za novcem, a ponekad uz najavu da ništa slabije od srebrnjaka neće biti prihvatljivo. Zasluga protestanata je što ne oporezuju žive za molitve i mise za mrtve, kao što to čine rimokatolici. Unatoč tome, nastoji se kod svih ostaviti snažan dojam da je članstvo, bilo u Katoličkoj crkvi ili u nekoj od brojnih protestantskih, nužno za spasenje, te da je darežljivost prema Crkvi po vlastitom izboru također nužna. Iako se to rijetko navodi, implicira se da je vječna muka alternativa. Ne osuđujemo milosrđe i velikodušnost za širenje Kristova evandjelja: niti je Isus rekao jednu riječ protiv darežljivog davanja od strane Židova za potporu Hrama. Osuda našeg Gospodina pala je na one koji su koristili priliku, okolnosti i uvjete. Naše je uvjerenje, doista, da su kršćanski ljudi bili blagoslovljeni u svom odgovoru na brojne zahtjeve: unatoč tome, načelo je potpuno pogrešno. Sve što je dano Gospodinu treba

biti dobrovoljno učinjeno, s ljubavlju prema njemu, sa željom da mu damo prvine, najbolje od svega što posjedujemo, vrijeme, utjecaj, novac itd.

„HRAM TIJELA NJEGOVA”

Židovi su od Gospodina tražili kojim je autoritetom postavio tako visoke standarde kakve je od njih zahtijevao u čišćenju Hrama. On im odgovori: „Razrušite ovaj hram i ja ću ga za tri dana podići.” Naravno da nisu mogli razumjeti da je to jedna od mračnih izreka našeg Gospodina, koje u potpunosti shvaća čak i samo nekolicina. Židovi su mislili da je naš Gospodin omalovažavao Hram na koji su bili toliko ponosni, a koji je tek nedavno bio dovršen, nakon što je bio u procesu izgradnje četrdeset i šest godina. Bili su ljuti na njega, a to mu je, podsjetimo, nekoliko dana kasnije bila jedna od optužbi. Kad je izveden pred Velikog svećenika, rečeno je da je pohulio Hram, omalovažavajući ga govoreći da će ga ponovno podići, ako bude uništen, u roku od tri dana. „Ali on je govorio o Hramu svoga Tijela.” Učenici su očito dobili pomisao da je on svoje tjelesno tijelo nazivao hramom Božjim i pretpostavili da se predviđanje našeg Gospodina ispunilo tri dana nakon njegova raspeća. Ali ne možemo tako gledati na stvar. Koliko smo razumjeli, Gospodin je govorio o Hramu svoga Tijela – o Crkvi, svome Tijelu – o Hramu o kojemu je apostol Petar kasnije napisao, da smo mi kao živo kamenje zajedno sazidani na Kristu za prebivalište Božje po Duhu. Pretpostaviti da je naš Gospodin govorio o tjelesnom tijelu kao o Hramu, i pretpostaviti da je to tjelesno tijelo uskrsnulo trećeg dana, značilo bi pretpostaviti da naš Gospodin nije u potpunosti platio cijenu potrebnu za naše otkupljenje.

Takvo bi gledište proturječilo njegovoj vlastitoj izjavi: „Tijelo svoje dajem za život svijeta.” (Ivan 6:51.) Dao je svoje tijelo ne samo na tri dana nego zauvijek, i bio je podignut Očevom snagom iz groba, Gospodin slave. Kao što apostol izjavljuje: „A Gospodin je taj Duh” (2 Kor 3:17); i opet, „Bio je usmrćen u tijelu, ali ožvirljen u Duhu” (1. Petr. 3:18); i opet: „Iako smo poznavali Krista po tijelu, sada ga više

ne poznajemo.” (2. Korinćanima 5:16.) Tijelo je bilo posvećeno smrti na početku službe našeg Gospodina, a ova velika žrtva bila je simbolizirana u njegovom krštenju. Bilo je to Novo Stvorenje koje je tamo začeto od Duha Svetoga (kojoj je činjenici svjedočio Ivan), koje je raslo tijekom Gospodinove tri i pol godine službe; i to je bilo Novo stvorenje, rođeno od Duha, koje je rođeno od Duha trećeg dana, kada je naš Gospodin uskrsnuo od mrtvih. Promjena našeg Gospodina bila je samo uzorak onoga što će doći svim njegovim pravim sljedbenicima, kao što apostol objašnjava, govoreći: Sije se u slabosti, ustaje u snazi; posijano u sramoti, uskrslo u slavi; posijano životinjsko tijelo, uskrsnulo duhovno tijelo. (I. Kor. 15:43,44.) Dakle, tijelo našeg Gospodina od mesa, koje su Židovi uništili na Kalvariji, nije obnovljeno treći dan. U njemu nije izvršeno nikakvo djelo obnove, već potpuna promjena, jer, kako apostol izjavljuje, „tijelo i krv ne mogu baštiniti Kraljevstva Božjega.” – I Kor. 15:50.

No, s druge strane, imamo biblijski iskaz da je Crkva Tijelo Kristovo, čiji su posvećeni vjernici „članovi pojedinačno.” (I. Kor. 12:27.) Vidimo da su kao ljudska bića naš Gospodin Glava, i svi članovi njegova Tijela, pretrpjeli uništenje tijela, žrtvovali svoju ljudsku prirodu kroz ovo Evangeosko doba, i mi vidimo da će u dogledno vrijeme ova slavna Crkva, Novo Stvorenje, u Prvom Uskrsnuću izaći kao veličanstveni hram Božji, sastavljen od živog kamenja i ispunjenog slavom Božjom. To će također biti trećeg dana, jer ako uzmemo u obzir šest tisuća godina u prošlosti kao šest dana velikog tjedna, a Milenijsko doba kao sedmi ili subotnji dan tog tjedna, nalazimo da je to bilo rano u petom tjednu ovih dana koje je naš Gospodin žrtvovao, da su mnogi njegovi sljedbenici također patili tijekom tog i sljedećeg šestog dana, i da je sedmi dan, u koji smo kronološki ušli od 1872, dakle treći dan, u kojem će, vrlo rano u jutro, cijelo Tijelo Krista, Kralja slave, biti usavršeno. Tada će veliki Božji hram biti dovršen i spreman za veliko djelo Milenijskog doba, blagoslov svih obitelji na zemlji, i kroz njega svi mogu imati priliku doći u puni sklad s Bogom i dobiti blagoslov od toga – vječni život.

PREPOROD I KRALJEVSTVO

– IVAN 3:1-21 – 2 VELJAČE –

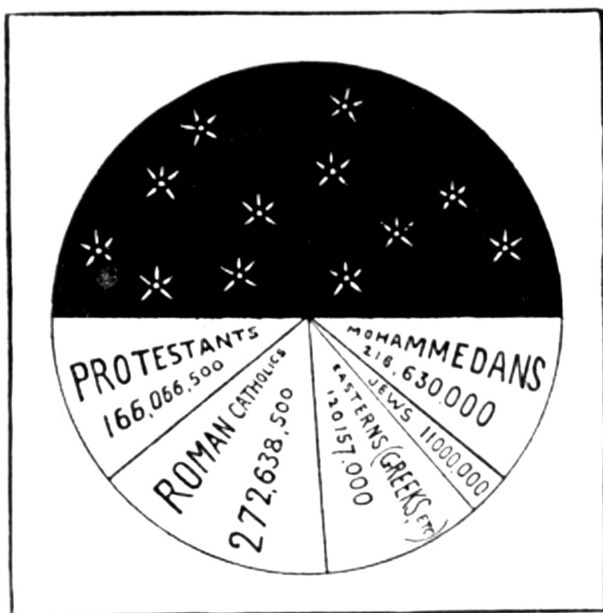
Ključni tekst: „Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.” – Ivan 3:16

OVA lekcija dobro ilustrira pogrešan, nebiblijski trend mišljenja i tumačenja Biblije koji je tako općenito prevladao u cijelom kršćanskom svijetu. Neobična, čudna stvar povezana s tim pitanjem je da ljudi s očitom sposobnošću zaključivanja o drugim temama napuštaju svaku logiku u proučavanju Božje Riječi. Uobičajeno tumačenje ove lekcije je da je Isus poučio Nikodema da će uspostaviti Crkvu, koju je nazvao

Kraljevstvom Božjim, i da ona nema nikakve sličnosti s Kraljevstvom niti da ima ikakvu vladavinu u svijetu. Tvrdi se da je naš Gospodin mislio na Nikodema kako bi shvatio da njegovu Crkvu treba smatrati Kraljevstvom jer će na kraju tako prevladati diljem Zemlje da bi Božja volja bila na zemlji kao što se vrši na nebu. Zatim, da ovo tumačenje bude još apsurdnije, oni priznaju da je naš Gospodin ovdje izjavio da nitko

ne može cijiniti ovo Kraljevstvo niti ući u njega osim ako nije najprije začet od Duha Svetoga. Obratite pažnju na apsurdnost svega ovoga:

Nakon gotovo devetnaest stoljeća ukupan broj i katolika i protestanata u svijetu je oko četiri stotine milijuna, uključujući šareno, pjegavo i crno – grubo, otrcano, žilavo od svih civiliziranih zemalja – neispravno nazvano Kršćanstvo. Ostatak rase, tisuću dvjesto milijuna, nikada nije čuo za Gospodina Isusa uopće ili, nakon što su čuli za njega, odbacili ga. Broj neznabožaca je, dakle, danas višestruko veći od cjelokupnog stanovništva zemlje u vrijeme kada je Gospodin razgovarao s Nikodemom. Ako je svijet Kraljevstvo pobjeđuje li sam sebe u bilo kojem smislu te riječi? Sigurno ne! Ali sada pogledajmo četiri stotine milijuna koji se nazivaju „kršćanstvo” i prosudimo što bolje možemo tko su i što su oni zapravo, osim svojeg deklariranja. Koliko njih i najmanje ispovijeda da su nanovo rođeni, nanovo začeti, rođeni odozgo i da su obnovljeni Duhom Svetim? Praktički nitko – zasigurno, kao u danima našega Gospodina, samo „Malo stado.”



DIJAGRAM KOJI PRIKAZUJE UDJEL POGANA PREMA RAZLIČITIM RELIGIJAMA DANAS

Ako je netko u nedoumici o ovoj temi neka se raspita kod svojih kršćanskih prijatelja i susjeda o temi novog rođenja, začeca Duhom Svetim. Neka objasni što misli pod punim posvećenjem ili predanjem vremena, snage i svega što posjedujemo Bogu i njegovoj službi, te promjenom srca označenom začecem i pomazanjem Duha Svetoga, a zatim upita koliko njegovih prijatelja i bližnjih su ili napravili posvećenje ili su primili Svetoga Duha. Neće otići daleko u ovo ispitivanje sve dok se potpuno ne uvjeri da postoji velika pogreška u ovom uobičajenom pogledu na Kraljevstvo – da je potpuno neodrživo i da ne može biti smisao našeg Gospodina.

Tako uvjereni da je opći koncept ove lekcije radikalno pogrešan, upamtimo pažljivo i uz molitvu svaku riječ naše lekcije nesputanog uma, kako bismo mogli upoznati istinu i kako bi nas istina oslobodila pogreške, praznovjerja i mogla nam donijeti svjetlo, radost i pomoć.

NIKODEM I VELIKI UČITELJ

Nikodem, utjecajan čovjek među Židovima, član Velikog vijeća, i nadaleko poznat kao profesor svetosti – potpunog posvećenja Bogu – farizej, došao je Isusu noću; ne nužno iz straha, možda ga je vodila mudrost, razborito prepoznavanje interesa drugih kao i svojih. Možda je došao noću jer bi tada mogao imati bolju priliku za privatni razgovor s Učiteljem. U svakom slučaju smatramo ga vrlo punim poštovanja i ljubaznosti. Obratio se našem Gospodinu kao Rabbi, ili Učitelju, i izjavio da vjeruje da je od Boga, Božji sluga, sa kojim je Bog očito oduševljen, što se očitovalo njegovim čudima. Dan je samo mali dio večernjeg razgovora. Možemo razumno pretpostaviti da je Nikodem došao postaviti pitanja o Kraljevstvu Božjem, za koje je znao da su Ivan i njegovi učenici propovijedali, a koje su Isus i njegovi učenici kasnije također propovijedali. Kao istraživač Svetoga pisma znao je očekivati Kraljevstvo i da je to Božja priprema za blagoslov i uzdizanje Izraela i konačno ispunjenje obećanja Abrahamu: „U tvom će potomstvu biti blagoslovljena sva plemena na zemlji.” Imajući povjerenja u Isusa, želio je saznati pojedinosti u vezi s ovim Kraljevstvom, jer ni Ivan Krstitelj ni Isus nisu očitovali ništa što bi ukazivalo na to kako će se Kraljevstvo uspostaviti – gdje će se dobiti vojnici, kako će biti uvježbani i činovnici, gdje će biti oruđa ratovanja i velika količina novca potrebna za opremanje i opskrbu vojske. Takvo pitanje implicira izjava našeg Gospodina: „Zaista, zaista, kažem vam, ako se tko ne rodi nanovo [iznova], ne može vidjeti Kraljevstva Božjega.”

Možemo zamisliti zbunjenost Nikodema, koji je tražio kralja i slavnu pratnju, veličanstveniju od bilo kojeg monarha u prošlosti, budući da je čekivao da će Mesija Kralj predstavljati nebeski autoritet i moć među ljudima. Sudite sada o njegovoj zbunjenosti kad mu je rečeno da nitko ne može vidjeti ovo Kraljevstvo osim ako nije nanovo rođen – ponovno rođen. Kaos njegovih misli prikazan je njegovim odgovorom: Kako se može odrastao čovjek, u podmaklim godinama, ponovno roditi? S odgovorom našeg Gospodina počeo je dobivati malo svjetla na tu temu: Isus je rekao: „Kažem ti, ako se tko ne rodi od vode i duha, ne može ući u Kraljevstvo Božje. Ono što je rođeno od Tijela je tijelo i što je rođeno od Duha, duh je.”*

*Ovo smo ispravno citirali, jer se određeni član ne pojavljuje u grčkom tekstu.

Nikodem je dobio vrlo „čvrstu hranu” u vrlo malo riječi. Iz te bi izjave shvatio da Kraljevstvo neće biti tjelesno ili zemaljsko, već duhovno Kraljevstvo, nebesko Kraljevstvo. Mogao je uočiti da je prirodno rođenje tijela lik ili simbol koji ilustrira novo rođenje, duhovno rođenje, i da je naš Gospodin mislio da će Kraljevstvo Božje biti na višoj razini od bilo kojeg zemaljskog Kraljevstva – to će biti duhovno Kraljevstvo koje čovječanstvo općenito nije moglo vidjeti i u koje nije moglo ući niti postati njegovim članovima. Jedini koji bi stvarno vidjeli duhovno Kraljevstvo ili ušli u njega bili bi oni začeti od Duha i rođeni od Duha. Ali naš je Gospodin dodao: „Rođen iz vode i Duha.” Referenca na vodu vjerojatno bi, u umu Nikodema, podsjetila na krštenje vodom za oprostjenje grijeha i kao znak pokajanja koje su propovijedali Ivan Krstitelj i njegovi učenici.

Nama koji živimo od Pedesetnice – i koji stoga možemo imati jasnu predodžbu o dubokim stvarima Bog pod vodstvom i uputama Duha Svetoga – spominjanje vode od našeg Gospodina može imati još punije značenje. Vidimo da simbolička voda predstavlja Istinu, a da je naše začće Duhom Svetim Apostol rekao da je također začće „po Riječi istine.” (Jak. 1:18.) Također se sjećamo da je istu misao izrazio apostol Pavao, koji izjavljuje (Titu 3:3-5), „njegovo nas je milosrđe spasilo kupelji preporoda i obnovom Duha Svetoga.” Spajajući ove stvari zajedno, imamo misao da naš preporod ili ponovno začće Svetim Duhom i naše obnavljanje njime dolazi do nas u vezi s pranjem ili čišćenjem koje je u nama izvršeno djelovanjem Istine – božanske poruke. Ovo je lijepo simbolizirano u izraelskoj službi tabernakula, u kojoj su se svećenici, prije nego što su ušli u Svetinju i tako predodžbeno postali nova stvorenja, prvo oprali na laboru koji je predstavljao Riječ Božju, Istinu, vodu preporoda, kojom dolazimo u onaj uvjet posvećenja Gospodinu u kojem nas on voli prihvatiti, udijeliti nam duh posinjenja u svoju nebesku ili duhovnu obitelj.

„TAKO JE SVAKO KO SE RODI”

Nikodem je bio zapanjen takvom prezentacijom Kraljevstva i metoda i uvjeta pod kojima se ono moglo vidjeti i ući u njega. Naš je Gospodin odgovorio, Ne čudite se riječima, Morate se ponovno roditi. Zatim mu je dao ilustraciju o tome kakav će biti onaj tko će biti rođen od Duha. Skrenuo mu je pozornost na nevidljivost duhovnih bića, ali ipak njihovu stvarnost. Kao ilustraciju uzeo je vjetar – nevidljiv, ne znamo odakle dolazi, ne znamo kamo ide; ali znamo za njegovu snagu, možemo čuti zvuk, možemo vidjeti njegove učinke. Ovo bi, rekao je naš Gospodin, dalo Nikodemu ilustraciju onih rođenih od Duha; bili bi neopipljivi, nevidljivi, ali prisutni i moćni. Takvo bi bilo Kraljevstvo kada bi se trebalo uspostaviti.

Moramo vrlo pažljivo promatrati jezik našeg Gospodina, inače će nas uskoro ove pogrešne misli dovesti u zabunu. Ne smijemo dopustiti da bilo tko od njih izvrće i preokreće Pismo, i da govori kako je naš Gospodin ovdje rekao nešto što nije rekao. Moramo odbaciti sugestiju da je mislio da je Duh od kojeg ćemo biti začeti nevidljiv, jer iako je to dovoljno točno, to nije ono što naš Gospodin govori. Također ne smijemo dopustiti da naši umovi budu zavedeni na pretpostavku da Gospodin misli da Sveti Duh prolazi amo-tamo svijetom, oplodujući jedne a mimoilazeći druge, i da ne znamo tko može biti začet od Duha, a tko ne. Sve je ovo zbunjujuće i potpuno neskladno s napisanim. Tko god želi imati jasne, ispravne koncepcije Učiteljevog učenja mora strogo paziti na Riječ. Dovoljno smo dugo bili u tami zbog naše nepažnje i dopuštanja drugim ljudima da čitaju u Riječi Božjoj ono što tamo nema smisla te riječi. Mi ne smijemo niti dodavati niti uzimati iz Riječi Božje, a tko god to čini dodaje vlastitoj zbunjenosti, i također je i nevjerni službenik Istine, i nevjerni veleposlanik, glasnogovornik Gospodina.

Zaprepašten onim što je čuo, Nikodem je uzviknuo: „Kako to može biti?” Je li moguće da su oni koji su stoljećima proučavali Zakon i Proroke toliko pogriješili? Naš Gospodin je odgovorio da bi kao učitelj u Izraelu trebao biti u stanju razabrati te stvari kada mu se na njih jednom skrene pažnja. Kao promišljeni istraživač Zakona i Proroka, Nikodem je trebao uvidjeti da postoje nepremostive poteškoće povezane s prevladavajućom mišlju da će Božje Kraljevstvo biti zemaljsko. Stoga je trebao biti sasvim spreman za najavu da će Božje Kraljevstvo biti duhovno, koje, kao što je Gospodin jednom drugom prilikom objasnio, neće doći s vanjskim prikazom, i za koje ljudi neće izjaviti: „Evo, ovdje jest”, ili „Gle, eno ga”, nego bilo bi usred čovječanstva, nevidljivo, ali svemoćno.

Na drugom mjestu smo pokazali* da postoji posebna prikladnost riječi našeg Gospodina u vezi s tim kada on izjavljuje da je ono što je rođeno od tijela tijelo, a ono što je rođeno od Duha je duh. Kao što ne može biti rođenja tijela bez prethodnog začća tijela, tako ne može biti rođenja od duha bez prethodnog začća Duhom. Začće Duhom dolazi u vezi s pranjem preporoda kroz Riječ i pripada ovom sadašnjem životu. Kao nova stvorenja duhovno se razvijamo sve dok ne dosegnemo ubrzani stupanj aktivnosti u službi Gospodina; i oni koji su tako začeti i oživljeni, u kojima nova volja ostaje vjerna do smrti, u uskrsnuću su rođeni od Duha – uskrsnuli iz mrtvih kao duhovna bića. Tako je naš Gospodin bio začet od Duha Svetoga u vrijeme svoga krštenja, ali u svom uskrsnuću rođen

*STUDIJE SVANUĆA, sv. V., str. 189, 192.

je od Duha – prvorodeni od mrtvih – prvorodeni među mnogom braćom. Slično su njegova braća i sunasljednici u Kraljevstvu sada začeti od Duha Svetoga u vrijeme njihovog pranja preporodom i začecem, a njihovo rođenje, ako su vjerni, bit će u promjeni uskrsnuća, kada će ono što je posijano u slabosti biti podignuto u moći, posijano životinjsko tijelo, podignuto duhovno tijelo – dionici s našim Gospodinom u Prvom uskrsnuću u duhovnu prirodu, slavu, čast, besmrtnost. Prikladno je ovdje primijetiti da je kod mnogih došlo do zabune jer nisu primijetili da se ista grčka riječ *gennaō* koristi i za začecē i za rođenje.

„GOVORIMO ONO ŠTO ZNAMO”

Kao odgovor na Nikodemove sumnje, naš Gospodin ga je uvjerio da ovo svjedočanstvo u vezi s Kraljevstvom, da će to biti duhovno Kraljevstvo, nije bila prazna spekulacija – da on zna da je istinito ono što je svjedočio, da je problem s Nikodemom u tome što on nije spreman za podučavanje. Nazvao je našeg Gospodina Učiteljem, Gospodarem, i izjavio da vjeruje da je poslan od Boga, a ipak je bio toliko vezan svojim predrasudama da nije bio spreman primiti svjedočanstvo jedinog koji mu je bio sposoban dati upute. Naš je Gospodin nagovijestio da bi mogao reći mnogo više o nebeskom Kraljevstvu, ali ne bi bilo ispravno to učiniti, budući da njegovi slušatelji nisu bili u stanju razumjeti duhovne stvari. „Ako sam vam govorio o zemaljskim stvarima, a vi ne vjerujete, kako biste vjerovali ako vam objašnjavam nebeske stvari?” U svjetlu poticaja apostola Pavla vidimo da riječi našeg Učitelja nisu bile prijekor, nego prije izjava činjenica, jer, kao što apostol izjavljuje, nemoguće je tjelesnom čovjeku koji nije začet od Duha Svetoga razumjeti duhovne stvari. Najviše, dakle, čemu je Isus mogao poučiti svoje učenike ili druge tijekom svoje službe bile su zemaljske stvari. Ostavio je objašnjenje dubljih stvari božanskog plana sve dok njegovi sljedbenici na Pedeseticu nisu primili začecē od Svetoga Duha i tako bili opremljeni i kvalificirani, pripremljeni, osposobljeni razumjeti duhovne stvari, nebeske stvari. – I. Kor. 2:14.

Nedvojbeno je to također problem s velikom većinom današnjih ljudi – oni nisu začeti od Svetog Duha, nisu ponovno začeti, i stoga nisu u stanju razumjeti duhovne stvari. Ponavljamo, stoga, našu preporuku, koju smo često davali, da kada se pronade netko tko nema sluha za Istinu, ne bismo trebali nastojati to utviti u njih, već bismo radije trebali uzeti drugačiji pristup i tražiti njihovo posvećenje – predstaviti im razumnost potpunog posvećenja Gospodinu i njegovoj službi s obzirom na ono što su već vidjeli i što mogu shvatiti. Ako izvrše posvećenje i prime začecē od Duha Svetoga, duboke stvari Gospodnje će tada biti za njih i mogu ih razumjeti.

Otuda mudrost ne bacanja bisera božanske Istine, dubljih, duhovnih stvari pred neobnovljene – mudrost, naprotiv, propovijedanja samo obrisa božanskog plana vjekova svijetu općenito, potičući ih da ne primaju Božju milost uzalud, i uvjeravajući ih da mudrost odozgo i sposobnost da razumiju dublje stvari dolaze samo onima koji su ušli u duhovni zavjetni odnos sinova Božjih kao Nova Stvorenja.

„NIJEDAN ČOVJEK NIJE UZAŠAO NA NEBO”

Ova izjava našeg Gospodina ne bi posebno iznenadila Nikodema, jer se ništa u Zakonu ili u prorocima ili u učenjima ortodoksnog judaizma nikada nije držalo ideje prevladavajuće među poganima da su mrtvi živi – življi nego ikad prije. Znali su da su mrtvi mrtvi i da nada za njih leži u uskrsnuću, kada bi Mesija trebao izaći radi uklanjanja prokletstva i uspostavljanja Kraljevstva nebeskog među ljudima za njihovo uzdizanje i pomirenje s Bogom. Ali danas se poganska zabluda, Platonova filozofija, da su mrtvi življi od živih, sa svom apsurdnošću koja je implicirana u takvoj izjavi, učvrstila u kršćanskom svijetu. Ljudi koji su inače zdravi i logični reći će nam da vjeruju u uskrsnuće mrtvih, i u istom dahu reći da mrtvi nisu mrtvi. Propuštaju nam reći kako mrtvi mogu uskrsnuti ako nitko nije mrtav. Neka svi koji proučavaju ovu lekciju sa željom da uče od Učitelja, a ne da ga poučavaju, obrate pažnju na riječi: „Nitko nije uzašao na nebo.” (Posljednje četiri riječi ovog retka 13, „koji je na nebu,” ne nalaze se u starogrčkom MSS., i očito nisu bile dio ovog razgovora.)

„ZMIJA U PUSTINJI”

Ostatak ove lekcije, po našem sudu, nije izgovoren Nikodemu, već je kombinirao različita učenja našeg Gospodina koja je pisac ovdje spojio na prigodan način.

Referenca retka 14 o podizanju mjedene zmije u pustinji i izjava da je to bila namjera da bude slika razapinjanja našeg Gospodina vrlo je važna stavka. Sjećamo se priče o Izraelcima koje su ugrizle vatrene zmije zbog grijeha, i kako su trpjeli veliku bol i umirali u velikom broju sve dok Mojsije po božanskoj uputi nije na motku podigao zmiju od mjedi. Od tada je svaki Izraelac, gledajući prema toj zmiji, vjerom bio izliječen. Antitip ovoga vidimo. Cijeli je svijet izgrizen grijehom i, kako kaže apostol, svi uzdišu i muče se u bolovima, svi umiru. (Rimljanima 8:22.) Prije osamnaest stoljeća Isus, Sin čovječji, bio je uzdignut na Kalvariji, prema njemu su postupali kao prema grešniku, naši grijesi su mu stavljeni na teret da bi tako mogao imati pravo pripisati svoju pravednost svima koji to žele, i da im podari ozdravljenje i život vječni.

Naš je Gospodin, objašnjavajući stvar, objavio da će Sin čovječji biti uzdignut, s namjerom da nitko tko vjeruje u njega ne propadne, nego da ima život vječni.

Samo je nekolicina još imala priliku povjerovati u njega – velika masa u vrijeme našega Gospodina i od tada bila je u potpunom neznanju o Otkupitelju i njegovoj žrtvi, i o blagoslovima osiguranim gledanjem u njega. Ali zar nikad neće vidjeti? Zar nikad neće saznati? Zar oni nikada neće dobiti vječni život? Hoće li samo Crkva, posebno povlaštena u ovom Evandeoskom dobu, Izabrani, imati ovu veliku priliku? Sigurno ne! U svoje vrijeme Bog će učiniti da spoznaja njegove milosti dopre do svakog člana rase. Sigurno je to značenje riječi našeg Učitelja koje slijede: „Jer Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga Sina Jedinorođenca da nijedan koji u njega vjeruje ne propadne, nego da ima život vječni.” (redak 16.) Ah, da! Ovo je blagoslovljena sigurnost. Drago nam je što je Isus milošću Božjom „za svakog čovjeka okusio smrt”. (Heb. 2:9.) Drago nam je što je on bio pomirnica za naše grijeh, grijeh Crkve, ali isto tako radosni smo što je on pomirnica za grijeh svega svijeta (I Iv. 2:2), i da će naposljetku cijeli svijet imati privilegiju, priliku, otvoriti svoje oči i uši da također mogu vidjeti i razumjeti bogatstvo Božje milosti u Kristu.

S kakvim zadovoljstvom čitamo da „Bog nije poslao svojeg Sina u svijet da osudi svijet, nego da svijet po njemu bude spašen.” Svijet je već bio osuđen, jer je sudjelovao u osudi oca Adama kao njegova rasa. Nije mu trebala više osuda ali je trebalo spasenje od Adamove osude koja je bila na njemu; – trebalo je biti izbjavljeno iz ropstva pokvarenosti, mentalne, moralne i fizičke, i to je bilo ono što je Isus došao postići. Koliko je drugačija priča koju je Učitelj dao to iz načina na koji je to rečeno u kredima. Teorija koja se tvrdila tijekom „mračnog doba” bila je da su svi koji nisu pripadali Izabranoj Crkvi bili osuđeni na vječne muke. Priznato je da je rasa kao cjelina još nije primila nikakvu Božju milost, niti priliku za isto, zbog sljepoće, neznanja i praznovjerja; i tvrdilo se da nikada neće imati naklonost – da Bog nikada nije htio da svijet bude spašen, i da Krist nije umro za svijet nego za Crkvu, Izabrane. Kako su veličanstvene duljine i širine i visine i dubine božanske ljubavi i mudrosti prikazane kroz božansku Riječ u ovom vremenu žetve! – pokazujući nam da je izbor Crkve samo uvod u veliko djelo blagoslivljanja i prosvjetljenja, uzdizanja i obnove svijeta općenito – svih koji hoće – „u svoje vrijeme.” Ipak, postoji mjera povećane osude proporcionalno tome koliko netko vidi svjetlo i odbacuje ga; kao što je naš Gospodin rekao: „Ovo je osuda: svjetlost je došla na svijet, a ljudi su više voljeli tamu nego svjetlost jer su im djela bila zla.” (Ivan 3:19.) Značenje je očito: prvi dolazak našega Gospodina nije bio s ciljem da pojača Adamovu osudu, već obrnuto od toga, da napravi žrtvu kojom bi ona

konačno mogla biti poništena. Ipak, njegova prisutnost tada u svijetu, i svjetlo koje je tada sjalo i koje je od tada sjalo kroz njegove sljedbenike, sa sobom je nosilo određenu mjeru odgovornosti – mjeru osude za sve koji su se opirali svjetlu.

Ova osuda je, međutim, sasvim odvojena i različita od Adamske osude, koja je naslijeđena, i koja će zbog Kristove žrtve za naše grijeh na kraju biti potpuno poništena; ova osuda, koja proizlazi iz inteligentnog odbacivanja svjetla, nosi individualnu kaznu, koja će nevjernome donijeti udarce bilo u sadašnjosti bilo u budućnosti. U davanju ovih udaraca uvjereni smo da će se u potpunosti uzeti u obzir naslijeđene slabosti, iskušenja, itd. – sve što se može pravedno naplatiti do Adamovog pada bit će poništeno zaslugama Kristove žrtve. Udarci samo predstavljaju vlastitu izopačenost pojedinca, i ako se ustraje u protivljenju svjetlu Istine ustraje punom stupnju, kazna bi bila Druga smrt.

SELEKTIVNI PROCES

Iz prethodnog uočavamo da gdje god svijetli svjetlo Evandjelja postoji razmjerna odgovornost i više ili manje selektivni uvjeti. Kao što naš Gospodin izjavljuje, svi koji čine zlo namjerno, u svjetlu, time očituju svoju mržnju prema svjetlu, i takvi će izbjegavati svjetlo, shvaćajući da ono očituje zabludu, grijeh s kojim se poistovjećuju i kojeg u nekoj mjeri, barem, oni vole. Oni mrze i izbjegavaju svjetlo jer ono osuđuje njihovu tamu, njihovu grešku, njihov grijeh. Naprotiv (r. 21), svi koji žele služiti Istini, svjetlu, rado dolaze do sve više i više svjetla kako ga mogu razabrati. Žele da njihov životni put postane očit, da svi znaju da u mjeri u kojoj mogu nastoje vršiti Gospodinovu volju. A ako se, slučajno, nešto protivno Božjoj volji može razotkriti u njihovom vlastitom ponašanju ili teorijama, drago im je i to što mogu imati priliku ispraviti isto.

Ovo selektivno, razdvajajuće djelo ne odvija se među poganima nego u kršćanskom svijetu, niti se posebno odvija među masama kršćanskog svijeta, već uglavnom među onima koji su izjavili da su Božji narod, koji tvrde da su se okrenuli od tame k svjetlu, kao što su činili Židovi u vrijeme našega Gospodina. Shvaćajući pravo stanje, budimo vrlo revni za svaku zraku svjetla koja se može prosuti na božanski plan ili na naša vlastita srca i živote. Sve više želimo spoznati Istinu, da nas oslobodi svakog ropstva i sve nas više zarobi u volju Božju u Kristu. Djeco Svjetla, ne možemo imati zajedništvo ni s jednim neplodnim djelima tame, doktrinarnim ili drugim! Zadržimo svoj stav sve lojalnije dok božanska Riječ sve više razjašnjava našu viziju i pravi razliku između svjetla i tame, istine i zablude, pravednosti i grijeha!